

המלחמה העשולית

שעה שממס"סילון צורחים בשמי קוריאנה גועשת בג'וני גל של הודו-סין מלחמה גו-רלית הרבה יותר:

הו צ'י-מיין, איש הברזל של הקומוניזם, שהת'יצב בדאש מחנה לוחמי החופש הלאומי, הפיל את שלטונו על מרבית הארץ שבידה המפתח לאסיה

הדרומית, שעה שבאודאי, הקיסר שהתפטר, מנסה לקבץ סביבו את בני הארץ האנטי-קומוניסטיים במדינה בעלת עצמאות מפוקפקת, אך נאשם ככובת המשעבדים הצרפתיים

אשר גנדל דה-לאטר דה-טאסיני המנוח אידגנס להגנה מ'ואשת בפני או'ב המתכוון למהלומת המוות המכרעת.

שקט היה פרוש מעל לשדות האורז והגונגלים של טונקין, המדינה הצפונית של ויאטנאם. אולם השקט היה מטעה: דברים רבים התרחשו בדממה זו. בין עצי הגונגל הסתננה מחלקה של חיילים, מצוידים כראוי בנשק אמריקאי שנפל בידי הסינים בחזית קוריאנה. הרחוקה. היו אלה חייליו של צבא הוואי-מין, המדינה הקומוניסטית-הלאומית, מנית הקיימת ברוב הארץ ביום ובכל הארץ בלילה. במרחק כמה עשרות קילומטרים שכן מבצר צרפתי. גם שם שררה הדממה. אך החיילים לא ישנו. נגזותקים לחלוטין על משמרת בודדה חיכו החיילים להתקפה שיכלה לבוא מכל כיוון, בלילה זה כנכל לילה אחר.

במקום שלישי עמדו על הר משמר כמה אורחים צרפתיים, גם הם מזויינים מכף רגל עד קרקה, גם הם עייפים מחוסר שינה. היו אלה בעלי מטע גומי, צרפתיים שבאו להשתקע בארץ ולקצור את עושרה תחת חסות הממשל הקר-דוניאלי, שנשארו תלויים בכוח עצמם. מנותקים כמעט לגמרי, כשחיהם מותנים בשיירות האס-פקה החתורות אליהם מפעם לפעם, לאורך הכבישים החוצים את הגונגל אשר כל סיבוב בו עלול להסתיר מארב.

לא פחות היה מעיק השקט בעיר האנוי, בירת האזור, שם עוד היה הממשל הצרפתי איתן. חיילים צרפתיים בתפקיד ובחופ-שה שוטטו ברחובות. אולם גם הם לא עלו. הם ידעו שמאחורי הריסים מוגפים עוקבות אחריהם עיניים — עיני שונאים, עיני בני הארץ הרואים בהם משעבדים זרים.

המרפסת המקסימה. עוד לפני 13 שנה לא חלם אף צרפתי שארצו עלולה להסתכן במלחמה מלוכלכת בארץ רחוקה זו, לס' בול בה מפלות מזועזעות. כי אותה שעה ידע כל צרפתי שהודו-סין היא ארץ עשירה וטובה, המכירה טובה לצרפתים שעמלו למענה במסירות אידאית ליסטית, אך ורק לטובת בני הארץ עצמה. האם לא הביאו לה הצרפתים את תרבותם הנאורה, לימדו דת ומוסר לאסיתאים פראיים ועלובים? הצרפתים קראו לארץ, המרפסת המקסימה שלנו ליד האוקינוס השקט, וה' צרפתי הרגיל, שעתידי היה לשלוח את בנו ללחום ולמות בה, ידע אך בקושי למצוא את הודו-סין במפה.

אולם אותה שעה התרחשו דברים הריסכנה מתחת לפני החיים העליים בסייגון הסטגנית וב' האנוי השלוה. בחורים צעירים למדו צרפתית ואנגלית, החלו הוגים במושגים המסוכנים של חופש ועצמאות לאומית. בהודו התהלך אדם קטן ורוח, מאהטמה גנדי, הטיף למליונים כי השעבוד לזרים פוגע במוסר האדם, לימד אותם להפר את חוק הזר ולסבול למען השחרור. קרוב יותר, לא רחוק מגבולה הצפונית של הודו-סין, בעיר הסינית קנטון הטיף דוקטור סיני עקשן, בשם סון יאט-סן, למהפכה שתשחרר את סין. תמגר את המשטר העתיק הקופא על שמריו, תהפוך את סין למעצמה עולמית חדישה. והיתה לו לדוקטור סון יאט-סן, בשנות העשרים, עוד תכונה שעשתה רושם עמוק על תלמידיו בהודו-סין: הוא אהב את שליחי הסובייטים הרוסיים, ראה בהם בני ברית טבעיים במלחמה נגד האימפריאליסטים הזרים.

בין התלמידים שלקחו אל לבם תורה זו היה בחור רזה וגמור-קומה שקרא לעצמו בשמות רבים, אשר אחד מהם היה הו צ'י-מיין. היתה רבה להרהר היטב על נושאים הנוגעים למלחמה בצרפתים. כי אביו ואחיו נשלחו למאסר עולם על ידי הצרפתים מפני שניהלו תעמולה לאומית, אחותו

נשלחה לעבודת פרך של תשע שנים. כמה עשרות שנים לפני כן ראה צעיר רוסי כיכד מוצא להורג אחיו בשל התנקשות בחיי הקיסר, נשבע לנקום את נקמתו. הוא הגשים את שבועתו. שמו היה ולדימיר איליץ' אולי-גוב, שנודע לעולם בשם לנין. הצעיר ההודו-סיני הו נשבע ל- עצמו להיות לנין של מולדתו.

השליטים הצרפתיים עזרו לחנך את הצעיר. הם שלחוהו לגלות פוליטית. הו בחר במקום מתאים: פאריס. הוא קרא לעצמו ג'ואן אי קואוק, הפך שוליה בחנות של צלם. בפאריס הכיר את הקומוניסטים שהטיפו נגד שעבוד העמים, גם נגד שעבוד ההודו-סינים. הוא הפך קומוניסט, כתב מאמרים לוחטים. כשניצחה המה-פכה ברוסיה ולנין קרא לשחרר את עמי אסיה המדוכאים, שלחו הקומוניסטים הצרפתים את ה' צעיר בעל עיני הפלדה למוסקבה, לקבל חינוך נוסף. כאשר שליחי רוסיה עזרו להקים מדינה קומו-ניסטית למחצה בעיר קנטון, הו' פיע במקום גם הו צ'י-מיין (התר-גום המילולי: "אחד המהויר"). הוא יסד את המפלגה הקומוניסטית ההודו-סינית, ארגן כמה מאות חברים קנאים, הקים ארגוני אכרים שהשתלטו על מאה אלף בני כפר. אנשי מוסקבה ראו את הצעיר, העריכו כראוי את כוח התמדתו העצום. הם מינוהו ל' ראש המשרד האסיאתי-הדרומי של האינטרנציונל הקומוניסטי.

משך זמן מה ניסו הקומוניסטים לעורר מריבות נגד הצר-פתים, תחרו במפלגה אחרת, ה' מפלגה הלאומנית של ויאטנאם, שלא היתה קומוניסטית ושמצאה את השראתה בדמותו של צ'אנג ק'י-שאק, תלמידו של הדוקטור סון שנפרד מן הקומוניסטים. אולם הצרפתים השתלטו על "ה' טורר האדום" ב'1930, ענו ב'1931 בטרור לבן. באותה שנה נאסר הו בהונג-קונג הברי-טני, שוחרר ונעלם כליל. כעבור זמן מה נודע שמת.

חלל ריק. עד מלחמת העולם השנייה שרר שקט בהודו-סין. אולם ב'1940 קרו מאורעות ש' זעזעו את העולם, הדהדו גם בפנה הרחוקה. צרפת נפלה לפני הגר-מנים. כבודה בעיני בני אסיה התי-נפץ. עם אסיאתי אחר, היפאנים, הכריז מלחמה על בני הגזע הלבן, הגיע לגבולות הודו-סין. המושלים הצרפתים, שנשארו נאמנים למרשל פטן הזקן, יכלו לבחור בין שתי רעות. הם יכלו לשתף פעולה עם יפאן, להוסיף ולדכא את בני הארץ. והם יכלו לעורר את בני הארץ, להבטיח להם חופש רב ביותר, לכרות אתם ברית נגד היפאנים. הם הלכו בדרך הראשונה. אולם היפאנים היו אדונים לא נוחים. כל כמה חודשים דרשו ויתורים נוספים, כל עוד שרתו אותם הצרפתים, נמנעו מלבטל את השלטון הצר-פתי להלכה. הם גם לא טיפחו את הלאומיות המקומית ואת ה' סיסמה "אסיה לבני אסיה", כפי

שעשו בשאר ארצות כיבושם. אולם ב'1945 נפלה גרמניה, וגם היפאנים הבינו שסוף שלטונם קרב. לפני מפלתם עשו מעשה שנתן כיוון חדש לגורל הארץ: הם חיסלו את הממשלה הצרפתית, נתנו עצמאות כלשהי לויאטנאמים. בחודש מארס הודיע באודאי על עצמאות מדינת ויאטנאם, הכריז על עצמו כעל מלך בן משפחת הקיסרים של אנאם (אחד מאיזורי ויאטנאם) המדינה החדשה.

כשיפאן התמוטטה, נוצח חלל ריק. ה' מדינות הגדולות הסכימו ביניהן שהצר-פתים יחזרו לארץ. אולם מכיוון שלא היו לצרפתים חיילים להכנס מיד להודו-סין

